

Η Λέσχη Ανάγνωσης και Δημιουργικής Γραφής προτείνει

βιογραφίες, μυθιστορηματικές βιογραφίες αγωνιστών του 1821 και ιστορικά μυθιστορήματα με θέμα την ελληνική επανάσταση του 1821 και τις επαναστάσεις ανεξαρτησίας από τον τουρκικό ζυγό.

Παντελής Πρεβελάκης : Παντέρμη Κρήτη

- Οι τάφοι από το σηκωμό του 66 παίρνανε πια να χλοΐζουνε. Τα κούτσουρα στα λιόφυτα και στ' αμπέλια πετούσανε βλαστάρια και φύλλα. Στα χορταριασμένα χαλάσματα, οι χελιδόνες κουβαλούσανε τα φρύγανα και τη λάσπη να χτίσουνε καινούριες φωλιές. Τα γυναικόπαιδα της Κρήτης γυρίζανε караβιές-καράβιές από τη λεύτερη Ελλάδα να ξαναρίζουνε ρίζα στο χώμα που τα γέννησε. Τρεις κάπου χρόνους, είχανε πορευτεί με το ζητιανοκόματο της προσφυγιάς είχανε στραγγισμένα τα μάτια τους να κλαΐνε τους άντρες που σφαγιάζονταν στο νησί είχανε πάνω τους σηκωμένα όσα ο άνθρωπος μπορεί να βαστάξει. Με το γονάτισμα του Σηκωμού, δένανε κόμπο την καρδιά τους και κινούσανε να ξαναμπούνε στη σκλαβιά - φτάνει να ματαδούνε τα μέρη τους και να θυμιάσουνε το χώμα όπου λιώναν οι άντρες κ' οι πατεράδες τους. Παντέρμη Κρήτη! Έτσι είχανε πράξει -γενεές γενεών πρωτήτερα- κ' οι γονέοι τους ύστερα από τον κάθε Σηκωμό. [...] (Από την έκδοση)

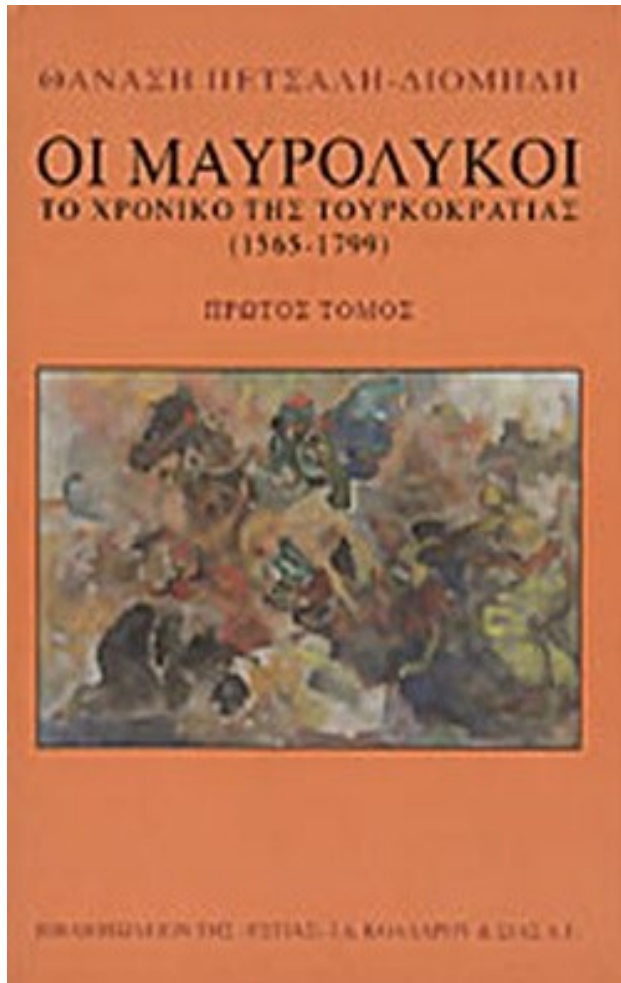
Άρης Φακίνος : Το κάστρο της μνήμης

Άνοιξη του 1792. Το πανίσχυρο οθωμανικό στράτευμα που πολιορκεί το ανυπόταχτο επί αιώνες Παλιόκαστρο δεν έχει για στόχο του την απλή υποταγή αυτής της μικρής ηπειρωτικής πολιτείας. Η Υψηλή Πύλη έχει δώσει άλλου είδους διαταγές: το Παλιόκαστρο πρέπει να γκρεμιστεί συθέμελο, όλοι οι κάτοικοι να εξοντωθούν να ανασκαφτεί και να ισοπεδωθεί το κοιμητήρι του, να εξαλειφθεί και το παραμικρό ίχνος που θα μπορούσε κάποτε ν' αποκαλύψει στους μεταγενέστερους Έλληνες την αλλοτινή ύπαρξη αυτής της πόλης και την ιστορία της. Μα τι λογής κίνδυνο αποτελεί το μικρό και άσημο Παλιόκαστρο για την τεράστια οθωμανική αυτοκρατορία; Γιατί οι Τούρκοι παίρνουν την απόφαση να το εξαφανίσουν τόσο από τη Γη, όσο κι από την Ιστορία; Γιατί θέλουν να σβήσουν ακόμα και τη θύμησή του από τη μνήμη των Ελλήνων; Σήμερα, δύο αιώνες αργότερα, ο συγγραφέας-αφηγητής ξεκινάει μια συναρπαστική έρευνα, συμβουλευεται αρχεία, μελετάει παλιά έγγραφα και πολύτιμα χειρόγραφα στη βιβλιοθήκη ενός μοναστηριού της περιοχής. Ανασταίνει το παρελθόν της αφανισμένης πόλης, δίνει σύγχρονες προεκτάσεις στη συγκλονιστική ιστορία του «Κάστρου της μνήμης» και τη συνδέει αριστουργηματικά με τις πιο σημαδιακές περιόδους της ιστορίας μας, καθώς και με τα καίρια ερωτήματα που απασχολούν τη σημερινή Ελλάδα. Συνταιριάζοντας πρωτότυπα κι αριστοτεχνικά το ιστορικό γεγονός, το ντοκουμέντο και τη μαρτυρία με την προφορική παράδοση, το παραμύθι και τη λαϊκή εποποιία, «Το κάστρο της μνήμης» -το πιο πολυδιάστατο μυθιστόρημα του Άρη Φακίνου- ανοίγει νέους δρόμους στη λογοτεχνία μας, δίνοντας παράλληλα εντυπωσιακή παγκοσμιότητα στους ποικιλόμορφους αγώνες των Ελλήνων για τη διαφύλαξη της συλλογικής τους μνήμης, της ταυτότητας και της γλώσσας τους.

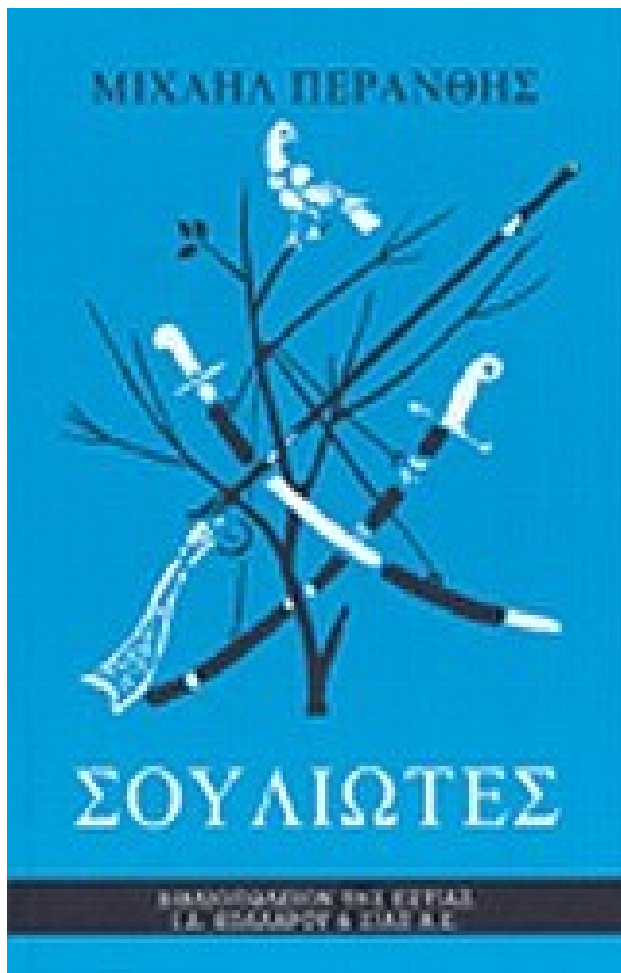
(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

**Θανάσης Πετσάλης-
Διομήδης :**
Οι μαυρόλυκοι (τριλογία)

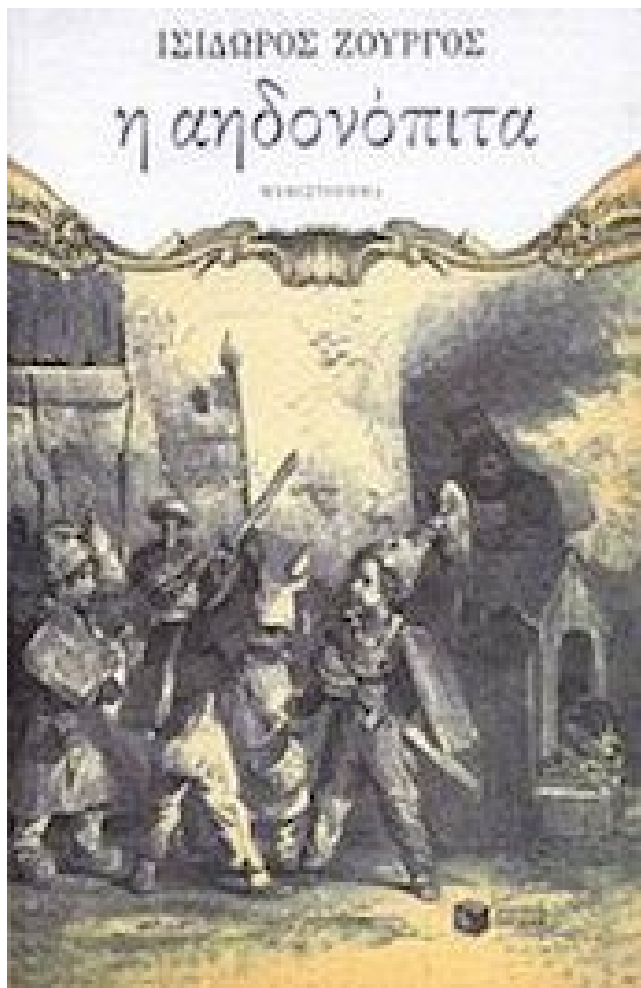
- "Χρονικό της Τουρκοκρατίας" χαρακτηρίζει ο συγγραφέας του το μνημειώδες αυτό έργο που καλύπτει δύο πολυσέλιδους τόμους της σειράς της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Οι Μαυρόλυκοι ξεπερνούν κατά πολύ το χρονικό: είναι το έπος και το πάθος ενός λαού που οραματίζεται την ελευθερία του κι αγωνίζεται γι' αυτήν. Ο Θανάσης Πετσάλης - Διομήδης προσέφερε με τους Μαυρόλυκους μία από τις αρτιότερες συνθέσεις της νεότερης αφηγηματικής λογοτεχνίας μας. Οι Μαυρόλυκοι αποτέλεσαν σταθμό στα ελληνικά γράμματα. Η Ακαδημία Αθηνών βράβευσε το έργο κατά την πανηγυρική συνεδρία της 24ης Μαρτίου 1950 και απέδωσε επιγραμμικά το μέγεθός του: "Εδώ η τέχνη και η Ιστορία σφικτά χειροκρατούμεναι παρουσιάζουν ως εν πανοράματι τας περιπετείας του Γένους". (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Μιχάλης Περάνθης : Σουλιώτες

- «Μάνη και Σούλι, στα προεπαναστατικά χρόνια, στάθηκαν δυο εθνικές εστίες καρτερίας και τόλμης, όπου "το ποθούμενον" -η αναμενόμενη ανεξαρτησία- καταυγιάστηκε με ένθεο φως. Η περίπτωση της σουλιώτικης πολιτείας είναι ιδιαίτερα συγκινητική. Όχι μόνο γιατί το δράμα του Ζαλόγγου, που ολοκληρώθηκε με την τραγωδία του Σέλτσου. Αλλά γιατί διαιώνισε και διαφύλαξε μορφές και χαρακτηριστικά της ελληνικής διάρκειας. Στην πολιτική της οργάνωση διατηρήθηκε το πνεύμα της Σπάρτης, οι αρχές της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, το Δίκαιο των Βυζαντινών. Διατηρήθηκε η αίσθηση της ιστορικής συνέχειας, ότι οι βυζαντινές ελπίδες μεταφέρθηκαν στα σουλιώτικα όπλα, αίσθηση που δουλεύτηκε σιγά-σιγά και γενικεύτηκε σε κοινή συνείδηση του ελληνισμού». (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Ισίδωρος Ζουργός – Η αηδονόπιτα

- Η περιήγηση ενός Αμερικανού φιλέλληνα στον κόσμο της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και η μανική του προσήλωση στον αγώνα των λαών ενάντια στην απολυταρχία δίνουν την αφορμή να ξεδιπλωθούν πέντε χρόνια πολέμου και ονείρων, από τον ξεσηκωμό της Μακεδονίας ως τα βουνά του Ασπροπόταμου, της Ρούμελης κι από κει στο έγκλειστο Μεσολόγγι. Η «Αηδονόπιτα» είναι το μυθιστόρημα μιας μεγάλης περιπέτειας, που στις σελίδες του συναντάμε τον Νικόλαο Παπάφη, τον Κασομούλη, οπλαρχηγούς της Ρούμελης και του Ολύμπου, τον Μπάιρον, ακόμα και τον Ανώνυμο, τον συγγραφέα της «Ελληνικής Νομαρχίας». Είναι ένα βιβλίο στραμμένο στον αγώνα του ανθρώπου για ελευθερία και αυτοδιάθεση, μα πιο πολύ στο ζεστό κουκούλι του έρωτα, που είναι ο δρόμος και ο βατήρας της άλλης ελευθερίας, της υπαρκτικής. Όλα αυτά συμβαίνουν στις ατραπούς μεγάλων ταξιδιών, καθώς η ανθρώπινη μοίρα, δεμένη πισθάγκωνα στο μεσιανό κατάρτι, χαρτογραφεί με το βλέμμα της τα έσχατα του ωκεανού. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Θανάσης Πετσάλης-
Διομήδης :
Ελληνικός όρθρος (τριλογία)

- Οι λαοί ζούνε με μύθους, ζουν απάνω σε μύθους, ωσάν απάνω σε ρίζες. Είναι και οι μύθοι ρίζες. Και είναι συχνά ιστορία οι μύθοι, ιστορία μυθοποιημένη. Υπάρχουν μύθοι κοινοί σε όλους τους λαούς. Είναι προπάντων οι θρησκευτικοί μύθοι. Όμως ο κάθε λαός, στον κάθε τόπο, έχει και τους χωριστούς δικούς του μύθους, εκείνους που είναι ζυμωμένοι με την ύπαρξή του σαν έθνος και σαν άτομα. Συγχέονται συχνά ο μύθος και η ιστορία και ίσως θα μπορούσε κανείς να πει ότι τότε μόνο γίνεται η ιστορία κοινό κτήμα ενός λαού και ενεργό στοιχείο της ύπαρξής του που κυκλοφορεί σαν αίμα μέσα στις φλέβες του και τροφοδοτεί την ψυχή του, όταν γίνει μύθος ή θρύλος ή όπως θέλει ο καθένας να το ονοματίσει αλλιώς. [...] (Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Στέφανος Ξένος :
Η ηρώς της ελληνικής
επανάστασεως

- Ο Στέφανος Ξένος (1821-1894), μία από τις πιο ενδιαφέρουσες φυσιογνωμίες του ελληνικού 19ου αιώνα, είναι γνωστός κυρίως ως συγγραφέας πολύτομων έργων. Για τα ιστορικά του μάλιστα μυθιστορήματα και ιδιαίτερα για τη δίτομη Ηρώιδα της Ελληνικής Επανάστασεως - που από την πρώτη της κιόλας έκδοση (1861) αναδείχτηκε σε ένα από τα περισσότερο διαδεδομένα ελληνικά αναγνώσματα του 19ου αιώνα- ο Ξένος χαρακτηρίστηκε ως θεμελιωτής του πεζογραφικού αυτού είδους στην Ελλάδα. Σήμερα, έναν αιώνα σχεδόν μετά το θάνατο του συγγραφέα της Ηρώιδος, ο χαρακτηρισμός αυτός χρειάζεται ίσως την επιβεβαίωση που επιτρέπει η απόσταση του χρόνου και η συσσωρευμένη στο μεταξύ γνώση μας για το φιλολογικό και γενικότερα το πνευματικό κλίμα του 19ου αιώνα. (. . .) (Από την εισαγωγή της έκδοσης)

Δημήτρης Φωτιάδης : Μεσολόγγι

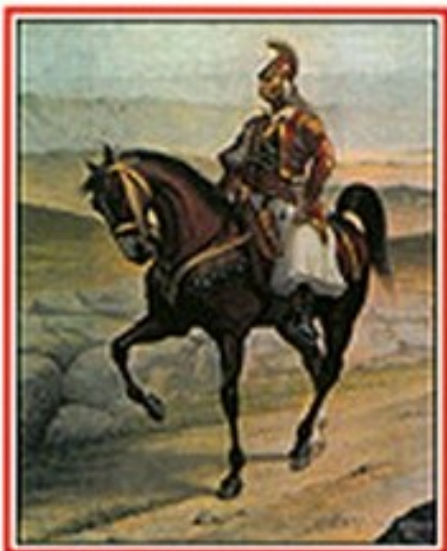
- ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ της ελευθερίας που σκόρπισε στον κόσμο η επανάσταση του 1789 είχαν ποδοπατηθεί από τη ναπολεόντεια περιπέτεια και θαφτεί με τ' απολυταρχικό σάβανο της Ιερής Συμμαχίας. Οι ηγεμόνες, που θεωρούσαν τους εαυτούς τους "εντεταλμένους από τη Θεία Πρόνοια να κυβερνάνε", νιώσανε, για μια στιγμή, το ρίγος του θανάτου κάτω από τις πορφύρες τους, όπως κινδύνεψαν τα προνόμιά τους να παρασυρθούν από την οργή των καταπιεσμένων λαών. Κατόρθωσαν όμως να πνίξουν, με τη φωτιά και το σίδερο, κάθε απελευθερωτικό κίνημα και να επιβάλουν το "νόμο και την τάξη" - το νόμο και την τάξη των νεκροταφείων.

Έτσι, τον ξεσηκωμό του ελληνικού λαού για τη λευτεριά του τον είδαν όλες οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, χωρίς καμιά εξαίρεση, σαν μια καινούργια φλόγα που άναβε στις καρδιές των υποδουλομένων λαών, δικών τους και ξένων, γενναία αισθήματα κι ελπίδες. [...] (Από την εισαγωγή της έκδοσης)

Σπύρος Μελάς : Ο γέρος του Μοριά

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
THE AKADEMIAS ATHINON

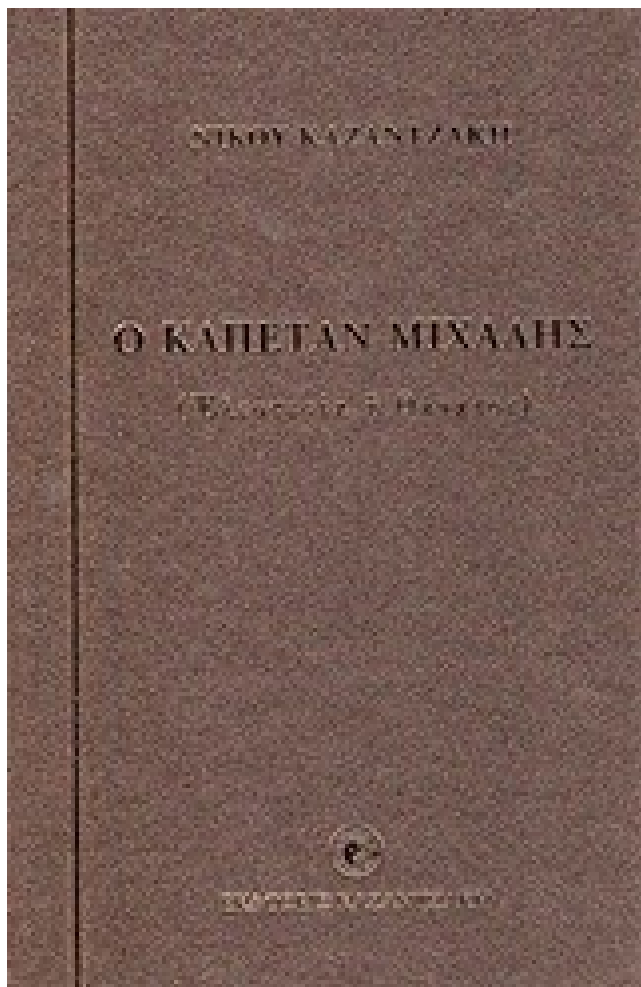
Ο ΓΕΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΡΙΑ

ΑΛΕΚΗΟΣ ΒΛΑΣΣΗΣ

Κολοκοτρώννα! Κολοκοτρώννα! Έτσι λέγανε τα τουρκάκια, στα βάθη της Ασίας και το αίμα τους πάγωνε. Η φαντασία τους έπλαθε τεράστιο γίγαντα με τρία μάτια. Το μεσανό, πελώριο, απάνω από τη μύτη, στα κούτελο. Τον θέλανε τριχωτό σαν αρκούδα με φοβερά δόντια κάπρου γυριστά, κοφτερά σα χατζάρια. Και πώς τον φτιάσανε οι Ευρωπαίοι, Μεγαλοκέφαλο, μας τον λέει ο Μέντελσον, τρομερόν ατσίγγανο μ' αλλήθωρα μάτια. Και οι άλλοι που τον είδαν από κοντά, Μυτερό, σταχτόχρωμο βράχο - μας τον παρουσιάζει ο Έμερσον - απ' αυτούς πούναι σπαρμένοι στο Αιγαίο πέλαγο "σκοπελοπρόσωπο" τον ονομάζει κι ό Σούτσος - άγρια μορφή, σκαμμένη από τον καιρό, χαλασμένη από τον πόλεμο, φαγωμένη από την αδιάκοπη ανησυχία, όμοια με βράχο πού τον δέρνουν τα κύματα. Κι αυτός ό Γάλλος συνταγματάρχης Βουτιέ, πούκαμε μαζί του στην Τρίπολη, σ' ολάκερη την πολιορκία, του κολλάει "une enorme moustache" - ένα μουστάκι πελώριο. Η μαγεία του παραμυθιού σκλαβώνει ή προοπτική των βάθρων παραμορφώνει. Μα δε λέω να σαρώσουμε τα κατορθώματα της ποιητικής άδειας, ούτε να βγάλουμε από τους ήρωες την αστραφτερή πανοπλία του θρύλου, για να τους δούμε θεόγυμνους. Δε λέω να σπάσουμε άφοβα τα βάθρα, για να γκρεμίσουμε τους ευεργέτες, μα για να τους αγκαλιάσουμε σφιχτά, με λαχτάρα, με λατρεία ζεστή και ανθρώπινη. Ένας νέος είχε 'ρθει από τα βάθη της Ανατολής, στα 1823, πρόσφυγας στην Τρίπολη. Με φαντασία γεμάτη από τα παραμύθια της Ασίας για τον Κολοκοτρώνη, έτρεξε, άμα έφτασε, στο σπίτι του, να ιδεί το υπεράνθρωπο τέρας Βρήκε κόσμο πολύν εκεί πέρα. Ό Γέρος ήταν μ' άλλους καπεταναίους σε μια ισόγεια κάμαρη, αμέσως μετά την αυλή. Λαός κι αρματωμένοι ακόλουθοι φράζανε την πόρτα. Ό νέος δεν μπορούσε να δει τίποτα έσπρωχνε και σπρωχνότανε, ν' ανοίξει δρόμο. (. . .) (Από τον πρόλογο της έκδοσης)

Νίκος Καζαντζάκης : Ο Καπετάν Μιχάλης

Όταν άρχισα, τώρα στα γεράματα, να γράφω τον Καπετάν Μιχάλη, ο κρυφός σκοπός μου ήταν τούτος: να σώσω, ντύνοντάς το με λέξεις, τ' όραμα του κόσμου όπως το δημιούργησαν τα παιδικά μου μάτια. Κι όταν λέω τ' όραμα του κόσμου, θέλω να πω τ' όραμα της Κρήτης. Δεν ξέρω τι γίνονταν, την εποχή εκείνη, στ' άλλα παιδιά της λευτερωμένης Ελλάδας μα τα παιδιά της Κρήτης ανάπνεαν έναν αέρα τραγικό στα ηρωικά και μαρτυρικά χρόνια του Καπετάν Μιχάλη, όταν οι Τούρκοι πατούσαν ακόμα τα χώματά μας και συνάμα άρχιζαν ν' ακούγονται να ζυγώνουν τα αιματωμένα φτερά της Ελευτερίας. Στην κρίσιμη αυτή μεταβατική στιγμή, τη γεμάτη πυρετό κι ελπίδες, τα παιδιά της Κρήτης γίνονταν γρήγορα άντρες οι ανύπνωτες έγνοιες των μεγάλων γύρα τους για την πατρίδα, για τη λευτεριά, για το Θεό που προστατεύει τους Χριστιανούς, για το Θεό που σηκώνει το σπαθί του να διώξει τους Τούρκους, κατασκέπαζαν τις συνηθισμένες χαρές και στενοχώριες του παιδιού. Από πολύ νωρίς, ζώντας την έτοιμη κάθε στιγμή να ξεσπάσει σύγκρουση, είχαμε ψυχανεμιστεί πως στον κόσμο τούτον δυο μεγάλες δυνάμεις παλεύουν: ο Χριστιανός κι ο Τούρκος, το Καλό και το Κακό, η Ελευτερία και η Τυραννία και πως η ζωή δεν είναι παιχνίδι, είναι αγώνας. Κι ακόμα τούτο: πως θα 'ρθει μέρα που θα Πρέπει να μπούμε κι εμείς στον αγώνα. Το 'χαμε πάρει απόφαση από πολύ μικροί πως ήταν γραφτό μας, αφού γεννηθήκαμε Κρητικοί, το Πρέπει αυτό να κυβερνάει τη ζωή μας. (. . .) (Από τον πρόλογο του συγγραφέα)

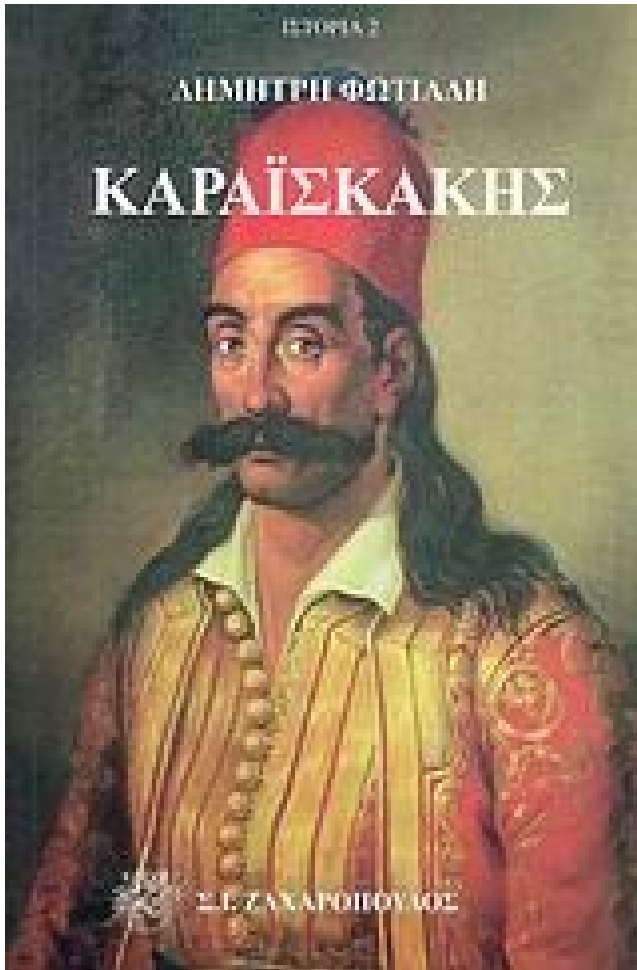
Παντελής Πρεβελάκης : Ο Κρητικός (τριλογία)

"ΤΟ ΓΕΝΟΣ":

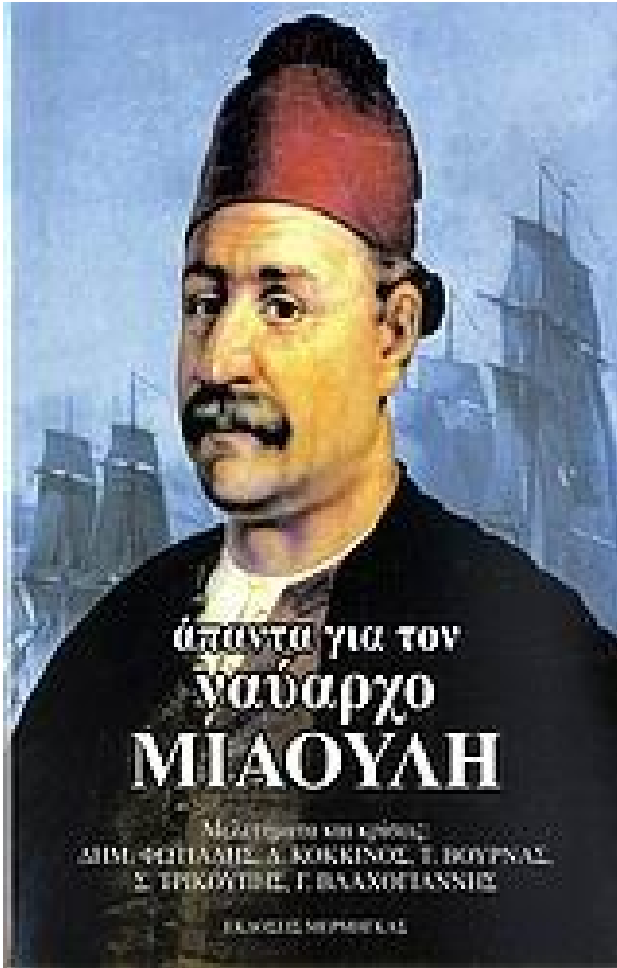
Από την ισκιαδερή μεριά του Ψηλορείτη, πάνω σε μια κορφούλα μέσα στο λαγκάδι του Αμαριού, στέκει ένα θεορατικό χάλασμα που οι ντόπιοι το λένε Μεροβίγλι και που σε περασμένο καιρό είταν βενετικός πύργος. Οι αγριοσυκιές, οι βάτοι κ' η τσουκνίδα θρασεύουνε στα πόδια του, και τα Όρνια, πούχουν τις φωλιές τους στα ρημάδια, στρινιάζουν κάθε τόσο ψηλά από τα μπεντένια του και φοβερίζουν την ερημιά. Γκρεμισμένες οι καμάρες του, τρύπιοι οι κουμπέδες του, χορταριασμένα τα ντουβάρια. Και μονάχα αντιπαλεύει την υβρισιά του καιρού και του θανάτου μια δρακοντική μονόπετρα, εν' ανώφλι, με χαραγμένα πάνω του τα λόγια: ΑΡΧΗ ΣΟΦΙΑΣ ΦΟΒΟΣ ΚΥΡΙΟΥ. ΔΟΓΗΣ ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΡΕΒΙΖΑΝΟΣ ΕΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ 1554. Κάθε πρωί, ο αφέντης Ήλιος, όταν καβαλάει το ζυγό του Ψηλορείτη και κορφοκοιτάζει λιόφυτα κι αμπέλια, χτυπάει με τη ματιά του και την πέτρα. Κι αυτή, άσπρη απ' τις βροχές και παστρική απ' τους ανέμους, δέχεται γελούμενη το καλημέρισμα και του το γυρίζει σπιθίζοντας. [...] (Από την έκδοση)

Δημήτρης Φωτιάδης :
Καραϊσκάκης

- *ΤΟΥΤΟ το βιβλίο δεν αντιστοράει μονάχα το βίο του Καραϊσκάκη, μα και τους αγώνες ενός λαού από τα χρόνια της σκλαβιάς ίσαμε τη λευτεριά του. Πασχίζει να δώσει μερικά από τα πιο σημαντικά συμβάντα εκείνων των καιρών και να σκιαγραφήσει τα πιο σπουδαία πρόσωπα που πήραν μέρος σ' αυτά. Γυρεύει να ζωντανέψει μια εποχή. (Από την έκδοση)*

Σπύρος Μελάς :
Ναύαρχος Μιαούλης

- Η μορφή του Μιαούλη, άφθαρτη, τιτανική: θα μένει στους αιώνες σύμβολο ακατάλυτο της θαλασσινής αρετής μας. Θα΄ναι αθάνατο παράδειγμα του τι δύναται να κάμει το πλούτος της ψυχής, η θέληση κ' η επιμονή, ακόμα και με την πιο φτωχειαύλη. Θα ζει όσο στέκει Ελλάδα λεύτερη, μέσα στα στήθη του λαού και θα τα πλημμυρίζει θαυμασμό, αγάπη κ' ευγνωμοσύνη. (Από την παρουσίαση της έκδοσης)

Σπύρος Μελάς : Ματωμένα ράσα

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΑΤΩΜΕΝΑ ΡΑΣΑ

Ο ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ Κ'
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΙΑΚΟΣ ΠΑΠΙΦΑΝΕΣΣΑΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ

"Παπαφλέσσας"

Χωρίς αυτόν είναι αδύνατο να φανταστούμε την επανάσταση στο Μοριά. Τι θα μπορούσε να κάμει κι' αυτός ακόμα ο Κολοκοτρώνης, αν ο Δικαίος, με την παράφορη τόλμη, την έξαλλη ορμή π' άγγιζε την τρέλα, δεν άναβε την πυρκαϊά, με τέτοιον τρόπο, από τη μιαν άκρη του Μοριά ως την άλλη, ώστε να βάλει, διαλεχτούς και μάζες, στο φοβερό δίλημμα: Ή να υποταχτούνε στην τρομερώτερη σφαγή από τους Τούρκους, ή να τους αντιμετωπίσουν, σαν άντρες, με το σπαθί στο χέρι και με το σύνθημα της λευτεριάς.

"Γρηγόριος Ε"

"...Είμαι πατριάρχης για να σώσω το λαό μου, όχι να τον ρίξω στο μαχαίρι της Γενιτσαριάς ο θάνατός μου ίσως χρησιμεύσει περισσότερο. Οι ξένοι βασιλείς θα ταραχθούν εις την αδικίαν του θανάτου μου και όπου είναι Έλληνες, θα πολεμήσουν μ' απελπισίαν πολέμου που συχνά χαρίζει την νίκη. Είμαι βέβαιος! Αν το έθνος μου σωθή και θριαμβεύση, θα μ' αποζημιώση με θυμιάματα τιμής κι' επαίνου επειδή έκαμα το χρέος μου". Η ελπίδα του δε βγήκε ψεύτικη. Η θυσία του έγινε σύμβολο του μεγάλου αγώνα. Λεύτερος κι' ευγνώμων λαός δοξάζει στον αιώνα το τίμιον όνομά του.

"Παλαιών Πατρών Γερμανός"

Όλη του η προσπάθεια είναι συγκεντρωμένη στο πως θ' αποσκεπάσει την κίνηση της Φιλικής που καμιά φορά είναι απρόσχετη. Οι Τούρκοι δεν κοιμούνται και τα ξένα προξενεία της Πάτρας, παρακολουθούνε με καλά πληροφορημένους σπιούνους και το ελάχιστο ύποπτο κίνημα. Ο Γερμανός πρέπει να τους τυφλώσει όλους. Απάνω σ' αυτή την προσπάθεια καταστρώνει τα πρώτα χνάρια στο βαθύ διπλωματικό παιγνίδι που αποτελεί την πιο σπουδαία σελίδα στην ιστορική του δράση και την πιο μεγάλη του καταβολή στον αγώνα για τη λευτεριά μας: Το διπλωματικό παιγνίδι που τύλιξε τον Αλή πασά, για να τον κάμει τέλος όργανο άθελο μα δυνατό στην ετοιμασία και το πρώτο ξεκίνημα γι' αυτό τον αγώνα.

"Αθανάσιος Διάκος"

...Αναλογίστηκε για μια στιγμή το σκληρό και αιτωτικό μαρτύριο που τον πρόσμενε και, γυρίζοντας προς τους Αρβανιτάδες που τον συνόδευαν, τους είπε: "Δεν βρίσκεται ανάμεσό σας κανένα παλληκάρι να με σκοτώσει με μιά πιστολιά, να με γλύτωση απ' τους Χαλδούπηδες;" Αλλά δεν βρέθηκε κανείς... Η δόξα τον σήκωσε με τα φτερά της από τον τόπο που μαρτύρησε στο φωτεινό στερέωμα των αιωνίων αξιών...

Τα εργαλεία τους - ένα πετραχήλι διπλωμένο κι' ένα ευαγγέλιο στον κόρφο - μια μεγάλη λέξη χαραγμένη, βαθιά στην καρδιά τους: "Λευτεριά!" (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Δημήτρη Φωτιάδης :
Κολοκοτρώνης

- (. . .) Με κομμένη ανάσα διαβάζεις τις συνταρακτικές σελίδες για τη σύσκεψη των δικαστών, τη στιγμή που ο Πολυζωίδης φτάνει να γονατίσει με δάκρυα στα μάτια και να φιλάει τα χέρια των τριών «ανένδοτων» δικαστών, παρακαλώντας τους ν' αναβάλλουν, έστω, την απόφαση. Κι είσαι τότε κι εσύ έξω απ' το τζαμί, ανάμεσα στο σιωπηλό, φουρτουνιασμένο πλήθος, καθώς έρχεται στο δικαστήριο κι επεμβαίνει ανοιχτά η εκτελεστική εξουσία, με τις λόγχες των χωροφυλάκων, για να στείλει όπως όπως τους αθάνατους ήρωες στην γκιλοτίνα (. . .). (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Σπύρος Μελάς :
Μαντώ Μαυρογένους
(Καπετάνισσα του '21)

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

**ΜΑΝΤΩ
ΜΑΥΡΟΓΕΝΟΥΣ**

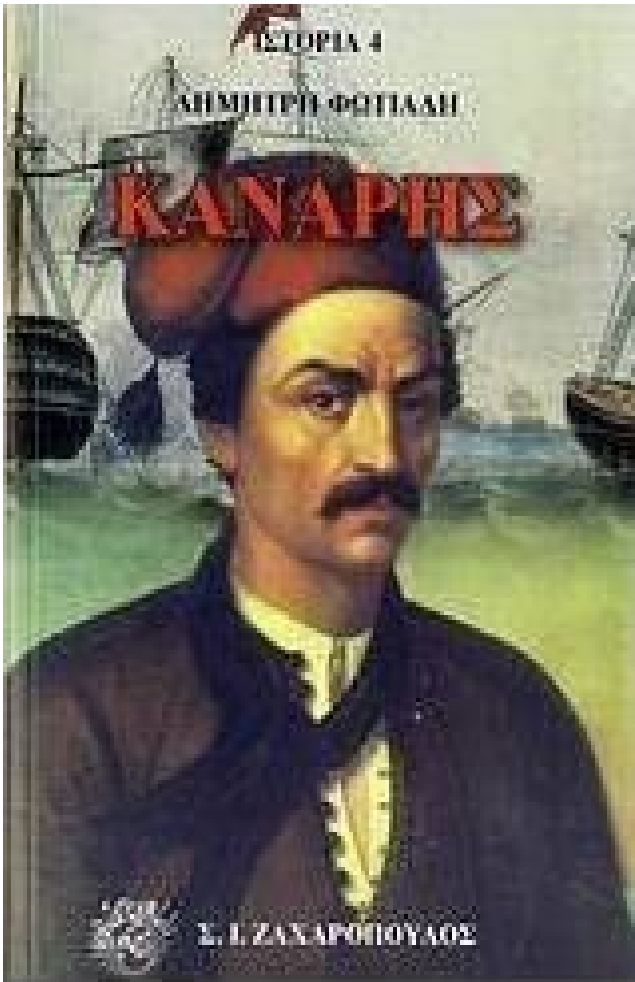
Η ΚΡΗΤΗ ΤΟ '21

ΜΕΙΡΩΣ

Τα χρυσά νειάτα της μεγάλης ελληνικής παροικίας γλεντούσαν αυτό το βράδυ, στη Βιέννα, στον παλιό καφενέ-μπυραρία, με τους γοθτικούς θόλους και την πελώρια προσωπογραφία του Γιάν. Σομπιέτσκι, του δοξασμένου βασιλιά των Πολωνών, πούχε γλυτώσει, με το σπαθί του, την αυστριακή πρωτεύουσα και τη χριστιανοσύνη, από ακράτητο κύμα της Τουρκίας, πού θα τη σκλάβωνε. Με την άσπρη αιγκρέτα στο ανατολίτικο καπέλλο, με το μελαψό κι αυστηρό πρόσωπο του μεγάλου στρατιώτη, με το μάτι όλο φλόγα, με τη μουστάκα, πού κατέβαινε σαν περισπωμένη στα σαγόνια του, με το σπαθί ξεγυμνωμένο, καβάλλα τέλος στ' άτι το πολεμικό-αντίγραφο πιστό της προσωπογραφίας πού βρισκότανε στο Λβούφ-νόμιζες πώς θα ωρμούσε, από τον τοίχο, και, τσαλαπατώντας την πελατεία του καφενέ, με τ' άλογό του, θα 'τρεχε έξω από τα τείχη της Βιέννας να πραγματοποιήσει, άλλη μια φορά, τον άθλο του. (. . .) (Από την παρουσίαση της έκδοσης)

Δημήτρης Φωτιάδης :
Κανάρης

(. . .) Μέσα από το βιβλίο του αναπηδά το νόημα της πραγματικής επανάστασης, όχι μονάχα σαν γεγονός ιστορικού, αλλά σαν ψυχολογίας, όπου ο άνθρωπος εξισώνει μες στη συνείδησή του τη ζωή και το θάνατο για να πιάσει στα χέρια του τη ζωή - ταυτόσημη πάντα με την ελευθερία σε κάθε επανάσταση. Αυτή σε οπλίζει με την ακαταγώνιστη δύναμη της απελπισίας - ο θάνατος κι ο οχτρός είναι ένα πράγμα, χτυπάς τον ένα και νικάς τον άλλο. (. . .). (Από την παρουσίαση της έκδοσης)

Λουκής Λάρας : Δημήτρης Βικέλας

- Λόγιος-έμπορος του εξωτερικού, ο Δημήτριος Βικέλας γράφει το 1878 στο Παρίσι τον «Λουκή Λάρα» εκμεταλλευόμενος ως βασική πλοκή στο αφήγημά του την γραπτή μαρτυρία του Χίου εμπόρου του Λονδίνου Λουκά Ζίφου (ή Τζίφου). Όσοι μελετητές αναφέρονται στο έργο επισημαίνουν τον χαμηλό τόνο του λογοτεχνικού ύφους αλλά και το ιδεολογικό «νόημα» που εκπέμπει. Πράγματι, πρόκειται για απομάκρυνση από τις κυρίαρχες στον 19ο αιώνα «ρομαντικές υπερβολές» και «πατριωτικές εξάρσεις», για εξύμνηση του εμπορίου και της ήσυχης αστικής ζωής που επιφέρει «ευημερία». Όμως γιατί ένας έμπορος-συγγραφέας διαμορφώνει στο αφήγημά του έναν τύπο εμπόρου ο οποίος κατά την περίοδο της Ελληνικής Επανάστασης επιλέγει συνειδητά και αποκλειστικά τη στάση της μη συμμετοχής στα κοινά και την οδό του πλουτισμού; Κι αυτά στα 1878, κατά την περίοδο που διαδραματίζεται μια από τις κρίσεις του Ανατολικού ζητήματος αναζωπυρώνοντας τις εκδηλώσεις αλυτρωτισμού και μεγαλοϊδεατισμού. Καθώς στην παρούσα έκδοση δημοσιεύεται και η ανέκδοτη μαρτυρία του Λουκά Ζίφου, παρέχεται στους αναγνώστες η ευκαιρία να συγκρίνουν τα δύο κείμενα. Έτσι, θα κατανοήσουν ότι το ερώτημα που διατυπώθηκε μόλις παραπάνω είναι εύλογο, αφού όσα βιώματα και γεγονότα εκτίθενται στην αυτοβιογραφική μαρτυρία του Ζίφου με φυσικότητα, στον "Λουκή Λάρα" επενδύονται με διδακτικό λόγο και ιδεολογικό σχολιασμό. Κατά πόσον το ελληνικό αναγνωστικό κοινό ήταν έτοιμο το 1879 να δεξιωθεί και να οικειωθεί διδάγματα και ιδεολογίες που διακονούσαν την αστική πρόοδο και τη μη συμμετοχή στα κοινά; Οι αλληπάλληλες εκδόσεις και οι θετικές κρίσεις συγγραφέων της γενιάς του 1880 μαρτυρούν για μεγάλη επιτυχία του έργου, στοιχεία που γεννούν επίσης μια απορία δεδομένης της ιστορικής και κοινωνικής συγκυρίας του 1878-79.

(Από την παρουσίαση της έκδοσης)

Ιούλιος Βερν: Το Αιγαίο στις φλόγες

Τα γεγονότα που περιγράφονται στο βιβλίο διαδραματίζονται το 1827, την εποχή της ναυμαχίας του Ναβαρίνου, η οποία έγειρε την πλάστιγγα προς την πλευρά της ανεξαρτησίας του νεοελληνικού κράτους από την οθωμανική αυτοκρατορία. Παρακολουθούμε τις περιπέτειες του Νικόλα Στάρκου, καπετάνιου του πλοίου Κάρυστος, που αποφασίζει να πάρει το μέρος των τουρκόφιλων πειρατών που λυμαίνονται τη Μεσόγειο, και τη σύγκρουσή του με τον φιλέλληνα Γάλλο Ανρί Ντ' Αλμπαρέ, που έχει αναλάβει για λογαριασμό της ελληνικής κυβέρνησης να πολεμήσει τους πειρατές. (Από τον εκδότη)

«Το "Αιγαίο στις φλόγες" είχε, εκτός από τη λογοτεχνική, και την πολιτική σημασία του. Καθώς σημειώνει ο μεταφραστής Δημήτρης Παντελοδήμος στο σύντομο, αλλά κατατοπιστικό σημείωμά του, "στην πιο κρίσιμη περίοδο του ΙΘ' αιώνα για την ελληνική εξωτερική πολιτική και τις αλυτρωτικές διεκδικήσεις, εξυμνώντας τη συμμετοχή των Φιλελλήνων στον Αγώνα του '21, ο Ιούλιος Βερν υπενθύμιζε στο αναγνωστικό κοινό το χρέος των Ευρωπαίων προς την κοιτίδα του δυτικού πολιτισμού. Έτσι η φωνή του ενώθηκε μαζί με εκείνες άλλων εκλεκτών εκπροσώπων της ευρωπαϊκής διανόησης που ανέστρεψαν το δυσμενές κλίμα και συνέβαλαν στην ανάκαμψη του Φιλελληνισμού με επίκεντρο τη διοργάνωση των πρώτων Ολυμπιακών Αγώνων στην Αθήνα το 1896". Δεν είναι δα και μικρή μια τέτοια συμβολή. (ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, 26/5/2006)

Καραγάτσης Μ.: Ο κοτζάμπασης του Καστρόπυργου

- Ο πρώτος και αυτοτελής τόμος ενός μεγάλου κυκλικού έργου που εντάσσεται στη δημιουργία συγγραφέων όπως ο Ζολά, ο Μπαλζάκ ο Ρομέν Ρολάν. Η τριλογία του Καραγάτση -που περιλαμβάνει, στη συνέχεια του «Κοτζάμπαση», το «Αίμα χαμένο και κερδισμένο» και «Τα στερνά του Μίχαλου»- είχε περιγράψει από τον ίδιο ως «βιολογική και κοινωνική ιστορία μιας αστικής ελληνικής οικογένειας από το 1821 ως σήμερα, τοποθετημένη εξελικτικά μέσα στην κοινωνική, εθνική, πολιτιστική, πνευματική κ.λ.π. ιστορία του τόπου μας μέσα στο ίδιο χρονικό διάστημα». Στο πρώτο αυτό μυθιστόρημα του κύκλου, ο συγγραφέας του «Κίτρινου Φάκελου» ζωντανεύει μια ολόκληρη εποχή, τα χρόνια της ελληνικής επανάστασης, με όλα τα παραλειπόμενα της κλασικής ιστορίας, προβάλλοντας και πάλι -ρίζα και πηγή της όλης σύλληψης- το θέμα γύρω από το οποίο περιστρέφεται ολόκληρο το έργο του: τη δύναμη του σεξουαλικού ενστίκτου και την επίδρασή του πάνω στη διαμόρφωση των ατόμων και των κοινωνιών. Ο Καραγάτσης στήνει μπροστά μας έναν ολοζώντανο κεντρικό ήρωα, τον Μίχαλο Ρούση, τον περίφημο Κοτζάμπαση του Καστρόπυργου, που γίνεται εξωμότης και προδότης γιατί τον κυβερνά το αίσθημα του ευδαιμονισμού και γιατί βάζει πιο ψηλά απ' όλα στη ζωή του τις χαρές που μπορεί να του δώσει.
(Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Καραγάτσης Μ.: Αίμα χαμένο και κερδισμένο

- Ο δεύτερος τόμος ενός μεγάλου κυκλικού έργου που εντάσσεται στην χορεία ανάλογων μυθιστορηματικών τοιχογραφιών του Μπαλζάκ και του Ζολά. Η τριλογία του Καραγάτση -που περιλαμβάνει τον «Κοτζάμπαση του Καστρόπυργου», το «Αίμα χαμένο και κερδισμένο» και «Τα στερνά του Μίχαλου»- είχε περιγραφεί από τον ίδιο ως «βιολογική και κοινωνική ιστορία μιας αστικής ελληνικής οικογένειας από το 1821 μέχρι σήμερα». Στον πρώτο τόμο της τριλογίας, ο Καραγάτσης έστηνε έναν ολοζώντανο κεντρικό ήρωα, τον Μίχαλο Ρούση, τον περίφημο Κοτζάμπαση, που γινόταν εξωμότης γιατί τον κυβερνούσε το αίσθημα του ευδαιμονισμού. Τώρα στο «Αίμα χαμένο» ο ίδιος αυτός Ρούσης ολοκληρώνεται ως μορφή που αναπήδησε απ' τον κόσμο του μεγάλου ξεσηκωμού του Εικοσιένα. Στο έργο αυτό ο Καραγάτσης δεν ρίχνει το βάρος σε έναν ή δύο ήρωες: δίνει ζωή σε μια ολόκληρη -και σημαντικότερη- εποχή. Η Επανάσταση στις σελίδες αυτού του βιβλίου δεν αντιμετωπίζεται με τρόπο κοντόφθαλμο, αλλά υπό το πρίσμα της ζωής πρίσμα σίγουρο, μεγεθυντικό, ανυπότακτο σε οποιαδήποτε σκοπιμότητα. Από τα πιο αντιπροσωπευτικά έργα του Καραγάτση. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Καραγάτσης Μ. : Τα στερνά του Μίχαλου

- Ο τρίτος τόμος ενός μεγάλου κυκλικού έργου που εντάσσεται στη χορεία των ανάλογων μυθιστορηματικών τοιχογραφιών του Μπαλζάκ και του Ζολά. Η τριλογία του Καραγάτση -που περιλαμβάνει τον «Κοτζάμπαση του Καστρόπυργου», το «Αίμα χαμένο και κερδισμένο», και «Τα στερνά του Μίχαλου»- είχε περιγραφεί από τον ίδιο ως «βιολογική και κοινωνική ιστορία μιας αστικής ελληνικής οικογένειας από το 1821 ως τα σήμερα». Στον πρώτο τόμο, ο Καραγάτσης έστηνε έναν ολοζώντανο κεντρικό ήρωα, τον Μίχαλο Ρούση, που γινόταν εξωμότης γιατί τον κυβερνούσε το αίσθημα του ευδαιμονισμού. Στο «Αίμα χαμένο και κερδισμένο» ο ίδιος αυτός ο Ρούσης, ολοκληρώνεται ως μορφή μέσα από τους αγώνες του '21. Τώρα, στον τρίτο τόμο της σειράς, ο συγγραφέας ζωντανεύει τα τελευταία χρόνια του Ρούση, και, μαζί, τα πρώτα χρόνια της ελεύθερης Ελλάδας. Έγραψε για το έργο αυτό ο μεγάλος μας κριτικός Βάσος Βαρίκας: «Ένα από τα σημαντικότερα επιτεύγματα της τέχνης ενός πεζογράφου από τους τρεις-τέσσερους που έχουμε... ο Καραγάτσης παραμένει στη νέα μας πεζογραφία ο πιστός συνεχιστής της κλασικής παραδόσεως που θέλει το μυθιστόρημα ένα αυτόνομο κομμάτι ζωής και αρνείται να τα μεταβάλει σε δοκίμιο ομαδικής ή ατομικής ψυχολογίας, όπως συνειδητά ή ασυνείδητα έφτασε να το καταντήσει ο Μεσοπόλεμος». (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

**Βλάχος Άγγελος:
Ένας φιλέλληνα για το
1821**

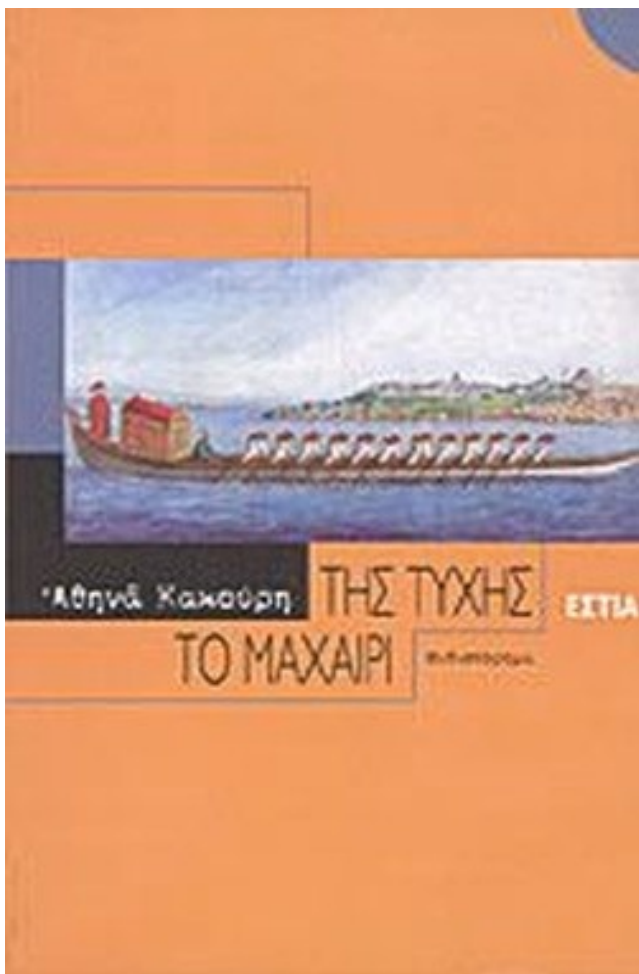
- Όπως και στα άλλα μεγάλα ιστορικά μυθιστορήματά του (Ο κύριός μου ο Αλκιβιάδης και Οι τελευταίοι Γαληνότατοι), έτσι και στο Ένας φιλέλληνα για το 1821 ο Άγγελος Σ. Βλάχος παρουσιάζει τα γεγονότα σε μια συνθετική τοιχογραφία, όπου συμπλέκονται οι φωτεινές στιγμές της Επανάστασης με τις συχνά άθλιες πτυχές της περιόδου εκείνης. (. . .) (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Σαραντίτη Ελένη: Ποθητή

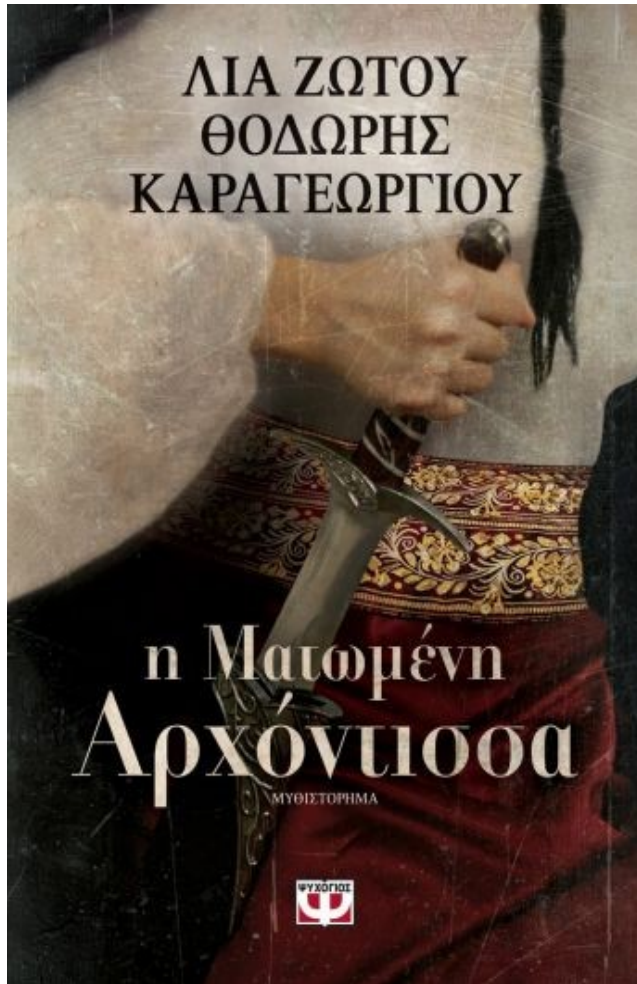
- «Το μόνον και το τελευταίον που επιθυμώ ελθών ενταύθα είναι να κατακτήσω μαχόμενος, πιστός εις τας ιδέας μου, έντιμον τάφον έλληνος στρατιώτου...» είχε ακουστεί να λέει στο Πέτα της Άρτας ο πολωνός λοχαγός Μιζεγιέφσκι στις 3 Ιουλίου 1822, την προηγούμενη της φονικής μάχης η οποία κατέληξε στην ολοκληρωτική συντριβή των ελληνικών δυνάμεων. Και όπως το επιθύμησε ο γενναίος Πολωνός, εκ των συμβούλων και συμμαχητών του Μπολιβάρ, έτσι και έγινε: θυσιάστηκε για την ανεξαρτησία του λαού μας. Μα λίγες ώρες νωρίτερα είχε ζητήσει να συναντηθεί με την όμορφη πολεμίστρια Ποθητή. Απαχθείσα νήπιο από χωριό της Λακωνίας και πωληθείσα στο παλάτι του Αλή πασά των Ιωαννίνων, η Ποθητή είχε την τύχη να αγαπηθεί από την κυρα-Βασιλική, η οποία την ανάθρεψε σαν παιδί της, τη σπούδασε και την προετοίμασε για τον αγώνα. Όταν εκρήγνυται η επανάσταση στην Πελοπόννησο, η νεαρή δραπετεύει απ' το παλάτι και πολεμά με γενναιότητα. Αλλά συγχρόνως η Ποθητή θα ζήσει έναν έρωτα τυραννικό, καθώς εραστής της είναι ο Ασλάν, αμείλικτος διώκτης του ελληνισμού και διοικητής των τούρκων ιππέων της Πελοποννήσου. Διχασμένη ανάμεσα σε δύο αγάπες, την αγάπη για την επαναστατημένη πατρίδα και την αγάπη για τον τούρκο πολεμιστή, θα δώσει άλλη μια μάχη, η έκβαση της οποίας έχει κριθεί εκ των προτέρων. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Αθηνά Κακούρη: Της τύχης το μαχαίρι

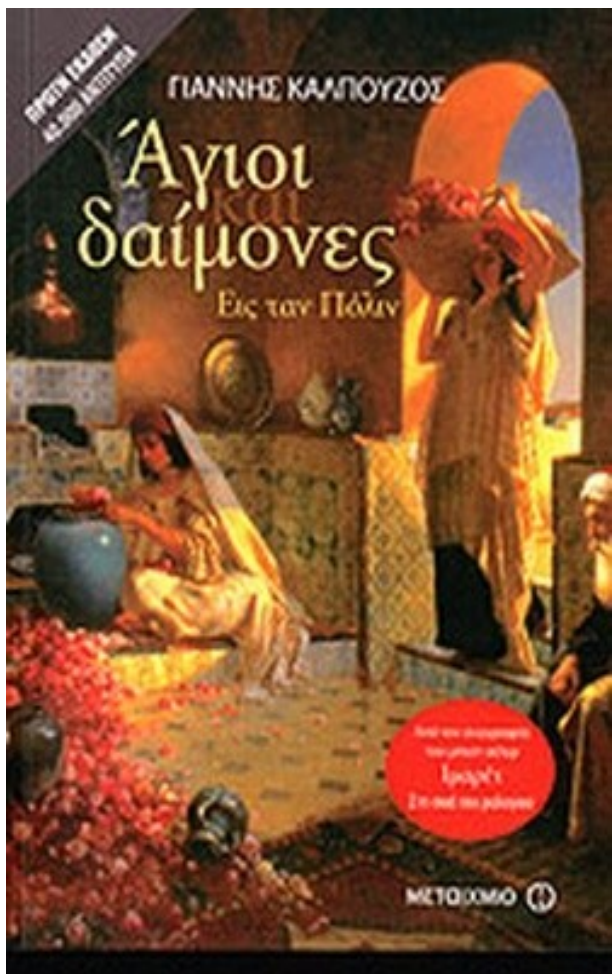
- Στην αναρχούμενη Οθωμανική Αυτοκρατορία της εποχής του Ναπολέοντα, ο πρεβεζάνος Δήμος Μανιάκης, αμούστακο κι όμως ξεβγαλμένο παλικαράκι, ρίχνεται από την τύχη του την μπαμπέσα σε μια περιπλάνηση γεμάτη κινδύνους αλλά συγχρόνως και στα προστατευτικά χέρια ενός Βενετσιάνου που με τον βοηθό του τριγουρίζουν από Βουθρωτό μέχρι Ναύπακτο, πουλώντας υφάσματα και όπλα. Οι περίπλοκες διασυνδέσεις ληστών και εμπόρων, οι δολοπλοκίες Οθωμανών και Ρωμιών στην Πόλη για τα αξιώματα στα Γιάννενα, οι φιλοδοξίες των πασάδων, τα πρώτα βήματα του Αλή Τεπελενλή, το άγριο παιχνίδι της τοπικής πολιτικής μπλεγμένο με το ακόμη αγριότερο ανάμεσα στην Ρωσία και την Αυστρία ποια θ' αρπάξει μεγαλύτερο κομμάτι της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η αδυναμία της Βενετίας να υπερασπιστεί τις κτήσεις της, η παραζάλη των Ρωμιών ανάμεσα στις κάθε λογής μυστικές υποσχέσεις των Μεγάλων και τις φανερές προδοσίες τους - αυτός είναι ο λάκκος με τα φίδια όπου μπαίνει ο Δήμος με μοναδικό εφόδιο την ευστροφία του και με οδηγό του την αφοσίωση. Η χειρότερη απειλή όμως δεν θα προκύψει από τον ήμερο για την τροφαντή και ψεύτρα Ροδούλα, τον καταχθόνιο Ζερζούλη, τον αμείλικτο Μπατίστα ή τα μυστικά που κρύβουν όλοι τους, παρά από το μαχαίρι που κρατά στα χέρια του το υπόδειγμα και το είδωλό του, ο μεγάλος του αδερφός, ο Σίμος. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Λία Ζώτου- Θοδωρής Καραγεωργίου: Η Ματωμένη Αρχόντισσα

- Ένας έμπορος από την Οδησό παίρνει όρκο βαρύ να διαδώσει παντού το όραμα της Φιλικής Εταιρείας. Ένας Ελβετός τυπογράφος αφήνει πίσω τη ζωή του για να λάβει μέρος στην Ελληνική Επανάσταση. Ένα αμούστακο αγόρι γίνεται τρανός καπετάνιος. Μια νεαρή Χιώτισσα δίνει τη δική της μάχη, έχοντας για μοναδικό όπλο την πένα της. Ένας Σουλιώτης βοηθάει μια χριστιανή και μια μουσουλμάνα να δραπετεύσουν από το χαρέμι του Αλή Πασά στα Γιάννενα. Η Ελλάδα φλέγεται, ματώνει, παλεύει να αποτινάξει τον ζυγό της σκλαβιάς από πάνω της. Κι η Ιστορία εκεί, πάντοτε παρούσα, να καθορίζει τα βήματα όλων, να τους οδηγεί, άλλοτε σωστά και άλλοτε λανθασμένα, να τους χαρίζει χαρές και πίκρες, να γράφει τις σελίδες της ζωής τους τότε με την απελπισία και τότε με τον έρωτα, τότε με τον θάνατο και τότε με την ελευθερία. «Τι είναι για μένα η Ελλάδα; Να, σαν να τη βλέπω τώρα da μπροστά μου... Μια γυναίκα λεβέντισσα, μια γυναίκα αρχόντισσα που στέκει περήφανη κι αγέρωχη. Με τη λευκή την πουκαμίσσα της, τη χρυσοποίκιλη φορεσιά της. Μπορώ, θαρρείς, ν' αγγίξω το υφάδι της. Μία γυναίκα στριμωγμένη στη γωνιά, απ' όλους σας κυκλωμένη. Μα πάνω της βαστάει λεπίδι, και το 'χει πιότερο να πεθάνει παρά να πέσει στα βρομερά σας χέρια!» Ένα αριστοτεχνικά γραμμένο μυθιστόρημα για μια από τις πιο σημαντικές ιστορικές περιόδους της νεότερης Ελλάδας. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Γιάννης Καλπούζος: ‘Άγιοι δαίμονες

- *Μυθοπλασία και πραγματικότητα συνυφαινούνται στο υφαντό της Πόλης από το 1808 ως το 1831. Καθημερινή ζωή, έρωτες, δυνατές φιλίες, πλούτη, φτώχεια, οραματιστές, συμμορίες των δρόμων, χασικλήδες, δερβίσηδες, γενίτσαροι· αρνησίθρησκοι, κρυπτοχριστιανοί, δεισιδαιμονίες, ερωτικά ξόρκια, χαμένα όνειρα, οι γυναίκες στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού· πυρκαγιές, παζάρια, βεγγέρες, καπηλειά των 1.000 τ.μ., η τρομερή φυλακή του Μπάνιον, το μπουντρούμι και η αστυνομία του Πατριαρχείου· κοινά σχολεία, η Μεγάλη του Γένους Σχολή, ερωμένες Πατριαρχών, λεσβίες, αρώματα, λάσπες, βασανιστήρια, πανούκλα· προεπαναστατική περίοδος, Φαναριώτες, συνωμοσίες, μυστικές εταιρείες, προδότες, μισαλλοδοξία, οι σφαγές στην Πόλη το 1821· Ρωμιοί, Οθωμανοί, Αρμένιοι, Φράγκοι, Εβραίοι. Κι ακόμα, Πόντος, Χίος, Δραγατσάνι, Μανιάκι, Αλεξάνδρεια. Πόθος, φόβος, όχλος, άγιοι και δαίμονες. Ένα επικό μυθιστόρημα που καθηλώνει τον αναγνώστη με την περιπετειώδη ζωή των ηρώων του, την ατμόσφαιρά του, τη χειμαρρώδη γλώσσα του, το συναίσθημα, τον στοχασμό, τις αστείες καταστάσεις και την ολοζώντανη αναπαράσταση της εποχής εκείνης. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)*

Το συγγραφικό τέχνασμα του Γιάννη Καλπούζου συνίσταται στο ότι εμφανίζει τον κεντρικό του ήρωα να είναι ο συγγραφέας του βιβλίου και να τροφοδοτεί, ο ίδιος ο ήρωας, την αφήγηση με παρένθετες διηγήσεις από τα πρόσωπα που συγκροτούν την καθημερινότητά του, και συνεπώς αποτελούν τους άλλους χαρακτήρες του μυθιστορήματος, αλλά και να εντάσσει επιστολές και ημερολογιακές καταγραφές αυτών των προσώπων. Έτσι ο Γιάννης Καλπούζος πλουτίζει την αφήγηση και το κείμενο χρωματίζεται με την ιδιαιτερότητα της φωνής και του τρόπου κάθε αφηγητή. Σημαντικό πλεονέκτημα και μαζί κατάκτηση του συγγραφέα αποτελεί η γλώσσα του μυθιστορήματος. Είναι αφ' ενός η καθομιλουμένη κοινή ρωμεική, προσμεμιγμένη με πλήθος λέξεων της οθωμανικής κοινής, αφ' ετέρου η λόγια ελληνική της εποχής. Η λαϊκή γλώσσα είναι προσαρμοσμένη από τον συγγραφέα έτσι ώστε να γίνεται κατανοητή σήμερα. Οι οθωμανικές λέξεις και εκφράσεις, πολλές εκ των οποίων είναι παραφθαρμένες ελληνικές, υπομνηματίζονται και επεξηγούνται στις σελίδες του βιβλίου. (Από κείμενο του Γιώργου Χ. Θεοχάρη στην *BookPress.gr*, 19/2/2012)

Λαπατά Φιλομήλα: Επιστροφή - Οι κόρες της Ελλάδας (πρωτο βιβλιο) / Ο διχασμός - Οι κόρες της Ελλάδας (δευτερο βιβλιο)

ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ 1 - Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Μια γυναίκα, κόρη οικογένειας επιφανών αγωνιστών της Επανάστασης του 1821, επιστρέφει στην Αθήνα του 1836, έπειτα από αναγκαστική εικοσαετή απομάκρυνση απ' την Ελλάδα. Μια Ελληνίδα με προφίλ για μενταγιόν, η οποία δεν αγαπήθηκε όσο της άξιζε στην πατρίδα της και γι' αυτό στα μάτια της κρύβει τον πόνο της γυναίκας που της έκλεισαν την εφηβεία, επιστρέφει για να διεκδικήσει πίσω τον εαυτό της, για να εκδικηθεί όσους της στέρησαν την ταυτότητά της, για να μπορέσει να ζήσει. Βαθιές πληγές και ανοιχτοί λογαριασμοί προκαλούνται από μια θυσία η οποία κατέληξε σε έναν απαγορευμένο έρωτα, που σημάδεψε τη ζωή μιας αρχοντικής οικογένειας κατά τη διάρκεια των προεπαναστατικών χρόνων στην Αθήνα. Ατμοσφαιρικές καταστάσεις, μυστήρια και γρίφοι της ανθρώπινης ύπαρξης κυριαρχούν σε ένα κοινωνικό περιβάλλον όπου η παρουσία του άντρα βαραίνει ασφυκτικά. Εκδίκηση, συγχώρεση και λύτρωση γεννούν έντονα συναισθήματα στους ήρωες αυτής της κοινωνικής τοιχογραφίας. Ως προϊόν ιστορικής έρευνας, καταγράφεται μια λεπτομερέστατη περιγραφή της καθημερινής αθηναϊκής ζωής, με ανάλυση χαρακτήρων και επιμέρους ιστορίες που δένουν με την κεντρική ιστορία και λτουτίζουν την πλοκή. Έρωτες, πόλεμοι, πολιτική, σχέσεις Ελλήνων και Τούρκων, οθωμανική εξουσία συνθέτουν τον μύθο του αφηγήματος.

Η Φιλομήλα Λαπατά σκιαγραφεί το πορτρέτο της Αθήνας του 1800, με ολοκληρωμένους χαρακτήρες που ξεδιπλώνονται σε μια ρεαλιστική και συναρπαστική πλοκή, θίγοντας θέματα ανθρωπίνων σχέσεων και παρξιακής αναζήτησης. Ανασυνθέτει, με έναν δικό της τρόπο, την ατμόσφαιρα μιας ολόκληρης εποχής της Ιστορίας μας. Μιλάει για τη ζωή, τη μοίρα, τις επιλογές μας, τις σχέσεις, τη μνήμη ως κατάρα, το μίσος, την ργή, την υπέρβαση ορίων και τη λύτρωση.

ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ 2 - Ο ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Υπάρχουν κάτι στιγμές έσχατες, που αλλάζουν τη ζωή. Όχι μόνο τη δική σου, αλλά και όσων βρίσκονται γύρω σου. Και υπαίτιος είσαι εσύ. Κατόπιν, τίποτα δεν μπορεί να είναι το ίδιο. Η κρίση που ξεσπά στο πολιτικό μέτωπο της Ελλάδας του 1843 και συνεχίζεται στα επόμενα χρόνια εισβάλλει και στην προσωπική ζωή μιας σπουδαίας οικογένειας της μετεπαναστατικής Αθήνας, με αποτέλεσμα η πρόγονος Ελισάβετ Δούκα, φιγούρα ακριβοθώρητη, διάφανη όπως το υγρό στοιχείο, που είχε τη δύναμη με την αφτιασίδωτη ποιότητά της να βγάξει τους Αθηναίους από την καθημερινότητα, διχασμένη ερωτικά, να υποπέσει σε ένα μεγάλο "λάθος" το οποίο σημαδεύει ανεξίτηλα και με τραγικές συνέπειες τη ζωή πολλών προσώπων...

Η Φιλομήλα Λαπατά, με πρόθεση κοινωνικής ακτινοσκόπησης και με επιμέρους ήρωες που έχουν λόγο, αναπαριστά μια γκραβούρα της Αθήνας του 1840-1875 σε ένα αυτοτελές, πολυπρόσωπο, απολαυστικό και απρόβλεπτο μυθιστόρημα πάνω στον διχασμό: εσωτερικό, πολιτικό, ερωτικό. Υπαρξιακοί προβληματισμοί, ηθικά διλήμματα και η αιώνια πάλη του Καλού με το Κακό γύρω από τις έννοιες της ταυτότητας, της πατρίδας και της οικογένειας. Επιμέρους γεγονότα που δένουν με την κεντρική ιστορία, ευρηματική πλοκή και φαντασμαγορικοί χαρακτήρες, ελαττωματικοί καλοί και χαρισματικοί κακοί συνθέτουν το δεύτερο μυθιστόρημα της ιστορικής τριλογίας ΟΙ ΚΟΡΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ. (Από τον εκδότη)

Αλέξανδρος
Παπαδιαμάντης:
Ο Χρήστος Μηλιόνης

- Η νουβέλα "Χρήστος Μηλιόνης" αποτελεί έργο-ορόσημο στην πορεία του συγγραφέα, καθώς απομακρύνεται από το ιστορικό μυθιστόρημα και εγκαινιάζει τη στροφή του στο διήγημα. Η υπόθεση εκτυλίσσεται στην Ακαρνανία κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Μιχάλη Περάνθη: Ο Δαίμονας και οι Σουλιώτες

Διευθυντής της ΕΕΤΑΑ

ΜΙΧΑΗΛ ΠΕΡΑΝΘΗΣ
'Ο Δαίμονας
ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΑΝΤΡΩΠΤΣΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΜΑ

Επίσης στην

- «ΓΙΑΤΙ ΕΣΥ, ΔΥΣΣΕΟ, ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕΣ ΚΙ ΟΥΤΕ ΔΙΚΙΩΘΗΚΕΣ. Ξέμεινες στα παλιόχαρτα μέσα μπλεγμένος των καλαμαράδων, όπου οι ιστορικοί συνηθάνε να τάχουν σ' υπόληψη με το να βρίσκονται τυπωμένα. Αλλά εγώ, καπετάνιο μου, μούδε ιστορικός ανανογήθηκα ποτές μου. Κατέβηκα απ' τον λαό απάνω, τον λαό σου, όπου γι' αυτόν πόνεσες, γι' αυτόν μόχθησες, και για την προκοπή του λαμπάδιασες. Ο λαός σου, Δυσσέο, δεν άλλαξε. Ίδιος μνέσκει στα αιστήματά του και στο ίδιο καταχείμωνο παραδέρνει, ότι τον Δυσσέο τον έχασε, κι άλλον Δυσσέο απ' τα τότες δεν χάρηκε... Και να σε χαιρετάη που φεύγεις, είναι να σε καλωσορίζη όπου να ξαναρθής. Και μην αργής άλλο, και μ' όποιο όνομα νάναι. Ότι πληθύναν οι γκούρηδες, αδερφέ μου, κι η πατρίδα σε κράζει...» (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Νίκος Θέμελης:
Η αναχώρηση

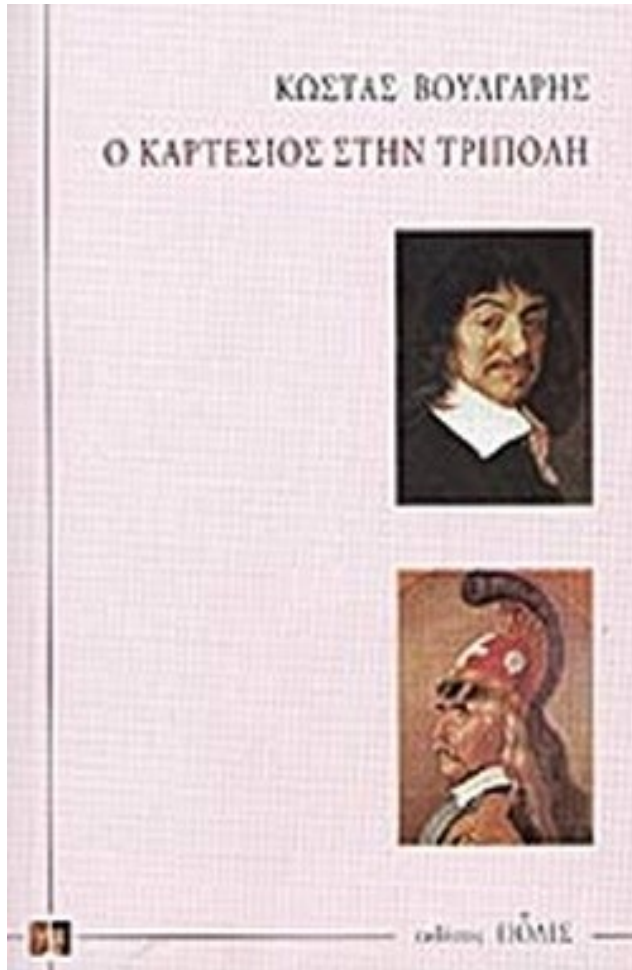

- [1823-1825]
Στις δύσκολες στιγμές της Ελληνικής Επανάστασης. Ο Λάζαρος Χατζημιχαήλ, στο τσιφλίκι του που δέσποζε στον κάμπο του Ναυπλίου, και ο Μισέλ Ντε Κριγιόν, φιλέλληνας, γιατρός, ταλαντεύονται ανάμεσα στα διλήμματα και στις αλλαγές της εποχής τους.

[2009]

Αθήνα, σε άλλες δύσκολες εποχές. Ο Λάζαρος Χατζημιχαήλ, απόγονος του πρώτου, ανώτερος δικαστικός, τη μέρα που συνταξιοδοτείται αναλογίζεται τη ζωή του. Θα τολμήσει και την αναχώρησή του; (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Κώστα Βούλγαρης: Ο Καρτέσιος στην Τρίπολη

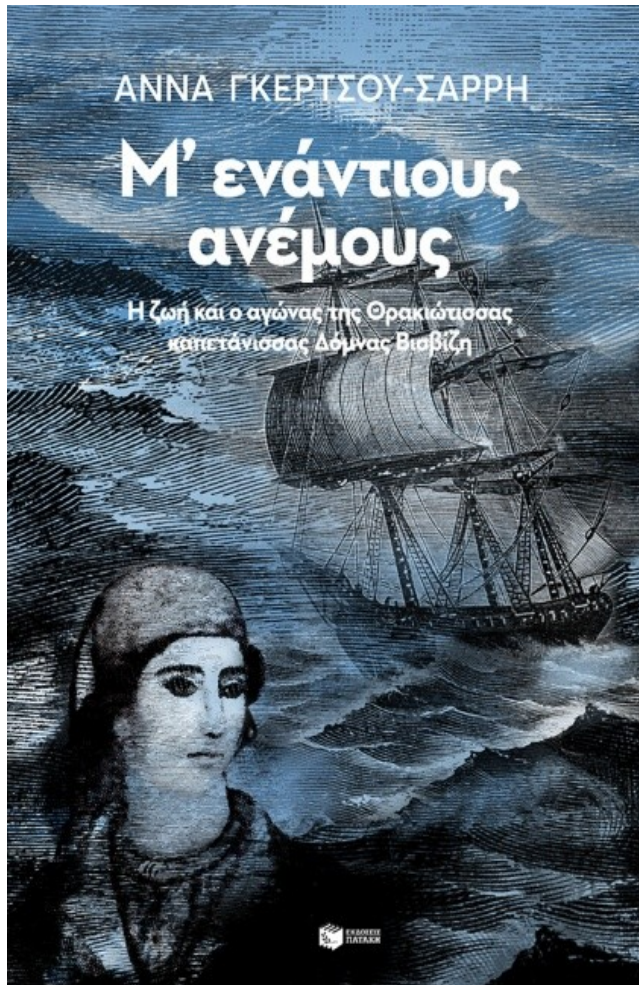
- Εκείνες τις μέρες ήρθαν απεσταλμένοι, απ' τον Αλή Πασά και τους Μπέηδες της Αρβανιτιάς, να ζητήσουν βοήθεια και είπαν, να πάμε έως και δέκα χιλιάδες Μωραϊτες στη Ρούμελη, να πολεμήσουμε μαζί τον Χουρσίτ Πασά και τα στρατεύματα του Σουλτάνου. Τούρκοι και Αρβανίτες και Έλληνες θα είχαμε την ίδια σημαία, με σταυρό στη μια πλευρά και μισοφέγγαρο στην άλλη. Ο Κολοκοτρώνης υποσχέθηκε τη βοήθεια μόλις πάρει την Τριπολιτσιά και τους είπε κι αυτός τα δικά του. -Να έρθουν στο Μωριά όλοι οι Μπέηδες της Αρβανιτιάς, όσοι δεν είναι αποκλεισμένοι στα Γιάννενα, να πάρουν μέρος στα πολιτικά πράγματα και να γίνουν κι αυτοί Γερουσιαστές της Πελοποννησιακής. Ονομάζομαι Άννα Ντεγιάνοβα. Γεννήθηκα στη Σόφια πριν από σαράντα πέντε χρόνια. Σπούδασα Μεσαιωνική Φιλολογία. Ήρθα στην Ελλάδα πριν από τέσσερα χρόνια και δουλεύω σ' ένα συνεργείο καθαρισμού, που αυτή την εποχή έχει αναλάβει τη συντήρηση των ιστορικών μνημείων του κέντρου της Αθήνας. Σήμερα, πρωί πρωί, αρχίσαμε να καθαρίζουμε τον μπρούντζινο ανδριάντα του Κολοκοτρώνη στην οδό Σταδίου. Το μεσημέρι είχαμε τελειώσει τη μαρμάρινη βάση του, το άλογο, το σπαθί, τα πόδια του στρατηγού και τους αναβολείς. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Γιάννης Μπάρτζης: Φεύγω ξένη

- Ιστορικό μυθιστόρημα, που ξεκινά απ' το νωχελικό, ανατολίτικο σκηνικό της προεπαναστατικής Κορίνθου και εξελίσσεται δραματικά στις εκρηκτικές φλόγες της επανάστασης του 1821 στην Κόρινθο και στο Μοριά. Παράλληλα εξιστορείται η τραγικότητα της ζωής του Κιαμήλ μπέη, του φημισμένου οθωμανού ηγέτη της Κορίνθου, που ο θάνατός του έγινε τραγούδι και οι μυθικοί του θησαυροί ακόμα αναζητούνται στο κάστρο του Ακροκόρινθου. Το γκρέμισμα βεβαιοτήτων του ανθρώπινου βίου αποτελεί μια δεύτερη οπτική αυτού του μυθιστορήματος. Όταν οι εθνικές, κοινωνικές, θρησκευτικές, πολιτικές ή όποιες άλλες ανατροπές γίνονται βίαια και αιματηρά, μετατρέπουν ανθρώπινες υπάρξεις σε φύλλα παρασυρμένα στις ριπές των ανέμων... Και η απεγνωσμένη κραυγή συνειδητοποίησης της κεντρικής ηρωίδας: "Φεύγω ξένη", αναδεικνύει έναν βαθύ και πάντα επίκαιρο προβληματισμό: Την πατρίδα τη ζεις και την έχεις... ή σου την καθορίζουν άλλοι; (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

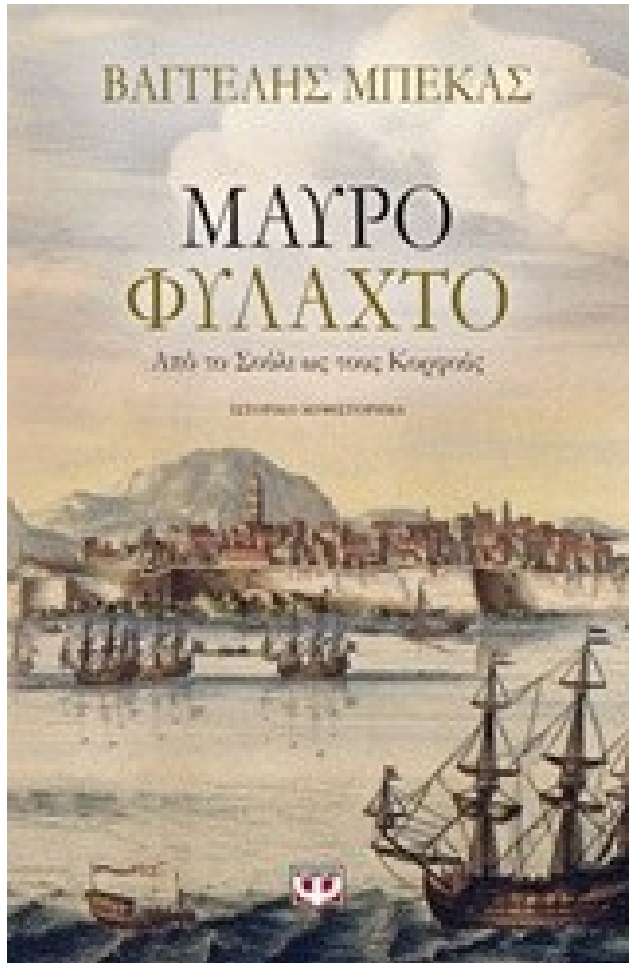
Άννας Γκέρτσου –Σαρρή:
Μ' ενάντιους ανέμους-
Η ζωή και ο θάνατος της
Θρακιώτισσας καπετάνισσας
Δόμνας Βισβίζη

- Η Δόμνα Βισβίζη είναι μια αρχόντισσα από τη Θράκη, που η μοίρα της επιφυλάσσει έναν ξεχωριστό ρόλο στον Ξεσηκωμό του '21. Μόλις ξεσπάει η Επανάσταση, ο άντρας της, Αντώνης Βισβίζης, σαλπάρει με το νιόχτιστο μπρίκι του για να δώσει το δικό του παρόν στον Αγώνα. Η Δόμνα τον ακολουθεί μαζί με τα τέσσερα παιδιά τους. Θα μοιραστούν μάχες και μπλόκα. Θα πανηγυρίσουν νίκες. Θα γευτούν πίκρες. Ο ξαφνικός - και μυστηριώδης - θάνατος του Καπετάν Αντώνη θα την αναγκάσει να συνεχίσει τον αγώνα μόνη της. Θ' αναδειχθεί σε "ατρόμητη καπετάνισσα". Σύντροφοι στον Αγώνα που σημαδεύουν τη ζωή της, μα και τη μοίρα του έθνους, ο ονειροπόλος Εμμανουήλ Παπάς, ο αμφιλεγόμενος Ανδρούτσος, ο ανιδιοτελής Νικηταράς, ο φωτισμένος Καϊρης. Και στα μετόπισθεν, οι γυναίκες Αυτές που δίνουν τις δικές τους μάχες: η διανοούμενη Ευανθία Καϊρη, η δυναμική Αγγελίνα, οι "αιχμάλωτες", οι ανώνυμες. Στο γέρμα της ζωής της, μετά από περιπλανήσεις και περιπέτειες, παραγκωνισμένη και ξεχασμένη, θα κάνει τον απολογισμό της. Πιο πολλές οι πίκρες; Εκείνη θα κρατήσει τις όμορφες μνήμες. Της γενέθλιας γης και του άντρα που αγάπησε. Των οραμάτων, έστω ανολοκλήρωτων. Των φίλων που παραστάθηκαν - δυνάμεις που τη στήριξαν όταν είχε να παλέψει μ' ενάντιους ανέμους. Η αφήγηση της Δόμνας Βισβίζη είναι ένα οδοιπορικό στην αθέατη πλευρά του '21. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

Ένα έργο το οποίο ξετυλίγει στιγμές του Αγώνα σημαντικές και μας γνωρίζει μια υπέροχη προσωπικότητα, μια μεγάλη ηρώίδα, που ωστόσο παρέμεινε άτομο σεμνό, ταπεινό, άνθρωπος αληθινός δηλαδή. Η Άννα Γκέρτσου-Σαρρή έκανε σοβαρή δουλειά. (ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ, Ελευθεροτυπία, Βιβλιοθήκη, 29/4/2010)

Βαγγέλης Μπέκας: Μαύρο φυλαχτό. Από το Σούλι ως τους Κορφούς

- Περίληψη:
1797 Η αριστοκρατία των Βενετών καταρρέει στα Επτάνησα και η δημοκρατία των Γάλλων καταφθάνει μαζί με νέες ιδέες και ιδανικά. Η Γαλλική Επανάσταση εξαπλώνεται.

Το Κριτήριο των οπλαρχηγών στέλνει τον Μάρκο κατάσκοπο του Σουλίου στην Κέρκυρα, για να μάθει αν οι Γάλλοι έρχονται σαν φίλοι ή εχθροί. Ο Αλή πασάς παραμονεύει. Όπλα του Μάρκου, οι γνώσεις που αποκόμισε στις ξακουστές σχολές των Ιωαννίνων, η ευστροφία και η μουσική. Αχιλλειος πτέρνα του, η έλλειψη θάρρους, αν και Σουλιώτης. Φιλοξενείται στο αρχοντικό του μεγαλέμπορα σιορ Μάντακα, όπου μαγεύεται απ' την αρχόντισσα και την κόρη της, γυναίκες που αποπνέουν φραντσέζικο αέρα. Παριζιάνικα αρώματα και Σούλι: δυο κόσμοι συγκρούονται μέσα του· δυο κόσμοι όπου οι γυναίκες γράφουν Ιστορία.

Στην Κέρκυρα ο Μάρκος εμποτίζεται με τις ιδέες της Γαλλικής Επανάστασης που εφαρμόζονται στο νησί και γίνεται φίλος με τον Περραιβό, τον τελευταίο Έλληνα που είδε ζωντανό τον Ρήγα Φεραίο. Όμως ένας φόνος τον γυρίζει πίσω. Κι όταν κάποιος χάλαγε γυναίκα στο Σούλι, όφειλες να σκοτώσεις τέσσερις άντρες από τη φάρα του φονιά για να έρθει το αίμα στα ίσα. Ο Μάρκος μυρίζει αίμα και πσωπατά.

Τότε ο Αλή πασάς ορμά στο Σούλι κι ο Μάρκος παγιδεύεται στο πλέγμα του έρωτα, της βεντέτας και της πατρίδας που κινδυνεύει από τους Οθωμανούς. Έρωτας, αδερφή, χρέος. Κόκκινο σαν αίμα. Και μες στον χαλασμό της μάχης των χριστιανών με τους μουσουλμάνους, το μαύρο φυλαχτό γίνεται ευχή και κατάρα για μια λύση.

- <https://biblionet.gr/titleinfo/?titleid=215616>

Γιώργος Χατζόπουλος: Βγερού γλυκά φανού

- Δεν ξέρω αν είναι Ρωμιά, Τουρκάλα ή Φράγκισσα, όμως είναι κείνη που άκουσε το σμίξιμο των σπαθιών με τη σάρκα και τις φωνές των μανάδων που βλέπανε τις κόρες τους να βιάζονται, που αντίκρισε βρέφη κομματιασμένα να κείτονται πεταμένα στα βράχια, που έζησε το γιουρούσι και το πελέκι. Είναι κείνη που είδε τη Μεγάλη Σφαγή. Κάτω από τα δάκρυά της μίσος δε θα βρείτε. Δεν ζητάει εκδίκηση κι ας είναι ασυγχώρητοι όσοι στο όνομα του Θεού ή του χρήματος, της απληστίας ή της έχθρας βρωμίζουν τη ζωή με τις πράξεις τους. Μνήμη ζητάει! Η Βγερού! Η Χιώτισσα που κατάφερε να επιζήσει από τη Σφαγή του 1822 κι από τη δουλεία στη Σμύρνη και να επιστρέψει στη Χίο, να κάνει παιδιά, εγγόνια και ν' αφήσει κληρονομιά την ιστορία της. Μια ιστορία που, σχεδόν δύο αιώνες μετά, θα βρει αποδέκτη την Αγγελική, μια σύγχρονη Ελληνίδα, και θα τη βοηθήσει να συναρμολογήσει την κατακερματισμένη ταυτότητα. Μία νουβέλα-μαρτυρία για την ανθρώπινη αγριότητα, μία νουβέλα-διαμαρτυρία ενάντια στη βία και στη σιωπή της ανοχής που την περιβάλλει, μία νουβέλα-καταβύθιση στον ψυχισμό της Ελληνίδας και στα άδυτα της συλλογικής μας μνήμης. (Από την παρουσίαση στο οπισθόφυλλο του βιβλίου)

- Για την παρουσίαση των έργων αξιοποιήθηκαν οι περιλήψεις από τα οπισθόφυλλα των βιβλίων όπως αυτές παρατίθενται στην ιστοσελίδα:

<https://www.politeianet.gr>

